

Eski Ahit İmanı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Gal 3:1–14, Rom 1:2, 4:3, Yar 15:6, 12:1–3, Lev 17:11, 2Ko 5:21.*

HATIRLAMA METNİ: “Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa’nın lanetinden kurtardı. Çünkü, ‘Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir’ diye yazılmıştır” (*Galatyalılar 3:13*).

Küçük çocuk, oyuncak küçük bir kayık yaptı, her tarafını boyadı ve güzelce ayarladı. Bir gün birisi onun bu kayığını çaldı ve çocuk buna çok üzüldü. Günün birinde bir rehine dükkanının önünden geçerken vitrinde kayığını gördü. Sevinerek rehineciye girdi ve ‘Bu benim küçük kayığım’ dedi. ‘Hayır,’ dedi rehineci, ‘O benim, zira onu satın aldım.’ ‘Evet’ dedi çocuk, ‘ama o benim, zira onu ben yaptım.’ Rehineci ona ‘Pekala’ dedi, ‘eğer bana iki dolar ödersen senin olabilir.’ Bu tek bir kuruşu olmayan bir çocuk için çok paraydı. Ancak ne olursa olsun, ona sahip olmaya kararlıydı; böylece çimleri biçti, her çeşit ev işi yaptı ve pek yakında paraya sahip oldu.

“Koşarak dükkana gitti ve şöyle dedi, ‘Kayığımı istiyorum.’ Parayı ödedi ve kayığını aldı. Kayığı kollarına aldı, kucaklayarak öptü ve şöyle dedi, ‘Sevgili küçük kayığım, Seni seviyorum. Sen benimsin. Sen iki kez benimsin. Seni ben yaptım ve şimdi seni ben satın aldım.’

“Aynı şey bizim için de geçerlidir. Bizler bir anlamda iki kez Rab’be aidiz. O bizleri yarattı ve bizler iblisin rehine dükkanına satıldık. Sonra İsa geldi ve korkunç bir bedelle bizleri satın aldı—ne gümüşle, ne altınla, ama O’nun değerli kanyla. Bizler yaratılış ve kurtuluş sayesinde Rab’be aidiz.”—William Moses Tidwell, *Pointed Illustrations* (Kansas City, Mo.: Beacon Hill Press, 1951) S. 97.

*29 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Akılsız Galatyalılar

Galatyalılar 3:1–5'i okuyun. Aşağıya Pavlus'un onlara ne söylediğini özetleyin. Hangi anlamda bizler de doğru olarak başlayıp, sonra da aynı kuralcılık tuzağına düşme tehlikesine kapılabiliriz?

Birkaç modern çeviri, Pavlus'un 1. ayette geçen "akılsız" Galatyalılar hakkındaki sözlerinin ruhunu yakalamaya çalışmıştır. Pavlus'un Grekçe olarak kullandığı asıl ifade, bundan daha serttir. Burada kullanılan sözcük *anoetoi*'dur ve akıl (*nous*) sözcüğünden türetilmiştir. Aslında "aptal" anlamına gelmektedir. Galatyalılar düşüncesizdirler. Pavlus burada durmuyor; böyle aptalca davrandıkları için onları hangi büyücünün büyülediğine şaşırıyor. "Sizi kim büyüledi?" Burada onun böyle sözcükler seçmesi, onların bu davranışları sergilemelerinin altında Şeytan'ın yattığını telkin etmektedir (2Ko 4:4).

Pavlus'u, Galatyalılar'ın müjde konusundaki ikiyüzlülüğüne bu denli şaşırta şey, onların kurtuluşun Mesih'in Çarmıhından kaynaklandığını biliyor olmalarıydı. Bu onların gözden kaçırdıkları bir şey değildi. Galatyalılar 3:1'deki "tasvir edilmek" veya "ortaya konulmak" sözcüğü, aslında "afişe edilmek" veya "boyanmak" anlamına gelmektedir. Tüm umumî ilanları tarif etmekte kullanılmaktaydı. Pavlus, aslında Galatyalılar'ın akıl gözüyle gördükleri Mesih'in çarmıha gerilişinin, vaazının merkezî bir parçası olduğunu söylemektedir (1Ko 1:23, 2:2). Pavlus, bir anlamda onların davranışlarıyla Çarmıh'tan yüz çevirdiklerini söylemekteydi.

Pavlus sonra Galatyalılar'ın o anki durumunu, Mesih'te daha önce nasıl imana geldikleriyle kıyaslamaktadır. Bunu da onlara bazı oturaklı sorular sorarak yapmıştı. Ruh'u nasıl almışlardı, yani nasıl ilk kez Mesih inanlısı olmuşlardı? Ve biraz farklı bir perspektiften bakacak olursak, Allah neden Ruh'u vermişti? Bunu hakettikleri için mi? Kesinlikle değil! Tam tersine, zaten Mesih'in onlar için yapmış olduğu şey hakkındaki iyi habere inanmış oldukları için. Böyle iyi bir başlangıca sahip olduklarına göre, şimdi kendi davranışlarına inanmalarının kaynağı ne olabilirdi?

Eğer varsa kaç kez şöyle düşündün, *Ben iyi davranıyorum. Ben çok sağlam bir Mesih inanlısıyım, Ben şunu yapmıyorum, ben bunu yapmıyorum...* ve sonra, hatta gizliden gizliye kurtuluş için yeterli olduğunu düşündün mü? Bu tabloda yanlış olan şey nedir?

Kutsal Yazı'ya Dayanmak

Pavlus Galatyalılar'daki mektubunda şu ana kadar, görüşünü hem Yeruşalim'deki elçilere kadar ulaştırmak suretiyle (*Gal 2:1–10*) hem de Galatyalılar'ın kişisel tecrübelerinden faydalanarak, imanla aklanma müjdesini savundu (*Gal 3:1–5*). Pavlus şimdi Galatyalılar 3:6'dan başlayarak, müjdesinin nihaî teyidi için Kutsal Yazı'nın tanıklığına başvurmuştur. Aslında Galatyalılar 3:6–4:31, Kutsal Yazı'dan kaynaklanan kademeli kanıtlardan oluşmuştur.

Pavlus Galatyalılar 3:6–8'de “Kutsal Yazı” hakkında ne anlatmak istiyor? Rom 1:2, 4:3, 9:17'yi göz önüne alın.

Pavlus'un Galatyalılar'a mektup yazdığı zamanda, “Yeni Ahit'in” mevcut olmadığını hatırlamak önemlidir. Pavlus ilk Yeni Ahit yazarıydı. Markos'un Müjdesi belki de dört müjdenin ilkiydi, fakat muhtemelen Pavlus'un ölümüne kadar yazılmamıştı (İ. S. 65)—yani Pavlus'un Galatyalılar'a yazdığı mektubundan yaklaşık onbeş yıl sonra. O halde Pavlus Kutsal Yazı'yı ima ettiğinde, aklında sadece Eski Ahit vardı.

Eski Ahit yazıları Pavlus'un öğretilerinde önemli bir rol oynar. Bunları ölü ayetler olarak değil, bilakis yetkili ve Allah'ın canlı Söz'ü olarak görür. 2.Timoteos 3:16'da şöyle yazmaktadır, “Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir” “Esinleme” olarak çevrilen sözcük *theopneustos*'dur. Sözcüğün ilk kısmı olan (*theo*) “Allah” demektir, ikinci kısmı ise “nefes” demektir. Kutsal Yazı, “Allah'ın nefesidir.” Pavlus, İsa'nın vaat edilen Mesih olduğunu göstermek (*Rom 1:2*), Hıristiyan yaşamına dair talimatlar vermek (*Rom 13:8–10*) ve öğretilerinin geçerliliğini kanıtlamak için (*Gal 3:8, 9*) Kutsal Yazı'yı kullanmaktadır.

Pavlus'un tam olarak kaç yüz kez Eski Ahit'ten alıntı yaptığını belirlemek çok zordur, ancak en kısaları olan Titus ve Filimon hariç tüm mektuplarında alıntılar mevcuttur.

Dikkatle Galatyalılar 3:6–14'ü okuyun. Bu ayetlerde Eski Ahit'ten alıntı yaptığı pasajları tanımlayın. Bu bizlere, Eski Ahit'in ne kadar yetkili olduğu konusunda ne söylemektedir?

Zaman zaman Kutsal Kitap'ın bir kısmının, diğer kısmından daha “esinlenmiş” olduğunu düşünüyor musun? 2.Timoteos 3:16'da Pavlus'un ifadesine dayanarak, bu yoldan sapmanın tehlikesi nedir?

Aklanmış Sayılmak

Müjde mesajını tasdiklerken, Pavlus'un Kutsal Yazı'dan neden İbrahim'e müracaat ettiğini düşünüyorsun? (Gal 3:6).

İbrahim, Yahudilikte merkez bir figürdü. Sadece Yahudi ırkının babası değildi, Pavlus'un zamanındaki Yahudiler de onu gerçek bir Yahudi'nin olması gereken prototipi olarak görüyorlardı. Birçokları tanımlayıcı özelliği olarak onun itaatine inanmakla kalmayıp, bu itaatten ötürü Allah'ın İbrahim'i aklamış olduğuna da inanıyordu. Her şeyden evvel, İbrahim vatanını ve ailesini terk etmiş, sünneti kabul etmiş ve Allah'ın buyruğu uyarınca oğlunu bile kurban etmeye razı olmuştu. İşte itaat budur! Sünnetteki ısrarlarıyla, Pavlus'un hasımları da kuşkusuz aynı hattı savunuyorlardı.

Ancak Pavlus yasayı tutmak yerine, bir iman örneği olarak İbrahim'e başvurarak—Galatyalılar'da dokuz kez—bunun tersini kanıtlamıştı.

Pavlus'un Yaratılış 15:6'dan yaptığı alıntıyı göz önüne alın. İbrahim'in imanının “ona doğruluk sayılması” ne demektir? (Ayrıca bkz. Rom 4:3–6, 8–11, 22–24.)

Aklanma, hukuk dünyasından alınan bir benzetme olsa da, *sayıldı* veya *hesaplandı* sözcüğü iş dünyasından gelmektedir. “Kredilendirmek” veya “bir şeyi birinin hesabına koymak” anlamına da gelebilir. Sadece Galatyalılar 3:6'da İbrahim için kullanılmakla kalmayıp, atayla ilişkili olarak başka yerlerde 11 kez daha geçmektedir. Bazı Kutsal Kitap versiyonlarında *saydı*, *hesabına yazdı* veya *yükledi* olarak çevrilmiştir.

Pavlus'un mecazına göre, hesabımıza yazılan şey doğrudur. Ancak soru, *Allah hangi temelde bizleri doğru saymaktadır?* Kuşkusuz ki, Pavlus'un muhaliflerinin iddialarına karşılık, itaat temelinde olamaz. İbrahim'in itaati hakkında ne derlerse desinler, Kutsal Yazı İbrahim'in *imanından* dolayı Allah'ın bunu ona doğruluk saydığını söylemektedir.

Kutsal Kitap bu konuda çok açıktır: İbrahim'in itaati, onun aklanmasının temeli değildi; aksine neticesiydi. O aklanmak amacıyla bu şeyleri yapmadı; o zaten aklanmış olduğu için bunları yaptı. Aklanma itaate yöneltir, bunun tersi mümkün değildir.

Senin yaptığın şeyden dolayı değil, Mesih'in senin için yaptığı şeyden dolayı aklanmış olduğun düşüncesi üzerinde dur. Bu neden çok iyi bir haberdir? Bu gerçeği sahiplenmeyi nasıl öğrenebilirsin; yani geçmiş ve şimdiki zorluklarına rağmen, kişisel olarak sana uygun olduğuna nasıl inanabilirsin?

Eski Ahit'teki Müjde

“Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, 'Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak' müjdesini önceden verdi” (*Gal 3:8*). Pavlus sadece müjdenin İbrahim'e vaaz edildiğini değil, bunu vaaz edenin de Allah olduğunu söylüyor; o halde gerçek müjde olmalıydı. Fakat Allah müjdeyi İbrahim'e ne zaman vaaz etmişti? Pavlus'un Yaratılış 12:3'ten yaptığı alıntı, onu Yaratılış 12:1–3'te andığında, Allah'ın aklında İbrahim ile yaptığı antlaşmanın olduğuna işaret etmektedir.

Yaratılış 12:1–3'ü okuyun. Bu bize Allah'ın İbrahim ile yaptığı antlaşmanın doğası hakkında ne söylüyor?

Allah'ın İbrahim ile yaptığı antlaşmanın temeli, Allah'ın ona yaptığı vaatlere odaklanmaktadır. Allah İbrahim'e dört kez “Yapacağım” dedi. Allah'ın İbrahim'e yaptığı vaatler müthüştür, çünkü bunlar tamamen tek taraflıdır. Tüm vaatleri yapan Allah'tır; İbrahim ise hiçbir şey vaat etmemektedir. Bu, birçok insanın Allah ile nasıl bağlantı kurmaya çalışmasına ters bir durumdur. Bizler genellikle Allah karşılık olarak bizler için bir şey yaparsa, O'na hizmet edeceğimizi vaat ederiz. Fakat bu legalizmdir. Allah İbrahim'den bir şey vaat etmesini istemedi, aksine Kendi vaatlerini imanla kabul etmesini istedi. Tabii ki bu kolay bir görev değildi, zira İbrahim kendisine değil, tamamen Allah'a güvenmeyi öğrenmeliydi (*Bkz. Yaratılış 22*). İbrahim'e yapılan çağrı, bu nedenle müjdenin esası olan imanla kurtuluşu simgelemektedir.

Bazıları yanlışlıkla Kutsal Kitap'ın iki çeşit kurtuluşu öğrettiği sonucuna varırlar. Onlar, Eski Ahit çağlarında kurtuluşun emirlere uymayı temel aldığını; daha sonra bu iyi gitmediğinden dolayı Allah'ın yasayı feshederek, imanla kurtuluşu mümkün kaldığını iddia ederler. Bu gerçeği yansıtmamaktadır. Pavlus'un da Galatyalılar 1:7'de yazdığı gibi, sadece tek müjde vardır.

Sadece imanla kurtuluş hakkında Eski Ahit'te başka ne gibi örnekler bulabilirsin? Örn. bkz. Lev 17:11, Mez 32:1–5, 2Sa 12:1–13, Zek 3:1–4.

Sık sık “ucuz lütuf” ifadesini duyarız. Evet, bu yanlış bir anlamdır. Lütuf ucuz değildir—o bedavadır (en azından bizim için). Fakat bizler, buna kendiliğimizden bir şeyler katabileceğimizi veya günaha bir bahane olarak kullanacağımızı düşünerek, onu mahvederiz. Kendi tecrübene göre bu iki yoldan hangisine eğilimsin ve bunu nasıl durdurabilirsin?

Lanetten Kurtuluş (Gal 3:9–14)

Pavlus'un hasımları hiç şüphesiz Galatyalılar 3:10'daki cüretli sözler karşısında affalamışlardı. Kendilerinin kesinlikle lanet altında olduklarını düşünmemişlerdi; aksine itaatlerinden dolayı bereketlendirilmeyi bekliyorlardı. Ancak Pavlus söylediklerinde çok samimiydi: "Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır, '*Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir*'".

Pavlus birbirinden tamamen farklı iki alternatifi kıyaslamaktadır: imanla kurtuluş ve işlerle kurtuluş. Yasa 27 ve 28'de vurgulanan antlaşma bereketleri ve lanetler çok açıktı. İtaat edenler bereketlendirilecek, itaatsizlik edenler ise lanetlenecekti. Yani bir kişi Allah'ın kabulüne erişmek için yasaya itaate inanmak istiyorsa, o zaman tüm yasaların tutulması gerekiyordu. Neleri takip etmek istediğimizi seçme özgürlüğüne sahip değiliz; ayrıca Allah'ın tek tük yaptığımız hataları görmezden gelmeye razı olduğuna da hükmetmemeliyiz. Ya hep ya hiç.

Bu tabii ki sadece diğer uluslardan olan imanlılar için değil, aynı zamanda Pavlus'un legalist hasımları için de kötü bir haberdir, zira "herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Rom 3:23). Ne kadar iyi olmaya çalışırsak çalışalım, sadece yasa bizleri yasayı ihlal edenler olarak kınar.

Mesih bizleri yasanın lanetinden nasıl kurtardı? Bkz. Gal 3:13, 2Ko 5:21.

Pavlus, Allah'ın bizler için Mesih'te ne yaptığını açıklamak adına başka bir metafor sundu. *Kurtarmak* sözcüğü, "geri satın almak" demektir. Rehineyi kurtarmak adına ödenen fidye parası veya bir köleyi özgür bırakmak adına ödenen bir bedel için kullanılmaktaydı. Günahın bedeli ölüm olduğu için, yasayı tutmada başarısızlığın laneti çoğunlukla ölüm cezasıydı. Kurtuluşumuz için ödenen fidye değersiz değildir; bu Allah'ın kendi Oğlu'nun yaşamına mâl olmuştur (Yuhanna 3:16). İsa günahın taşıyıcısı olmakla, bizleri günahın lanetinden kurtardı (1Ko 6:20, 7:23). O, bize gelen laneti Kendi üzerine almaya razı oldu ve bizim adımıza günahın tüm cezasına katlandı (2Ko 5:21).

Pavlus, Kutsal Yazı'dan bir kanıt olarak Yasa 21:23'den alıntı yapmıştı. Yahudi geleneğine göre, infazdan sonra ceset bir ağaç üzerine asılıyorsa, kişi Allah'ın laneti altındaydı. İsa'nın çarmıhtaki ölümü bu lanetin bir örneği olarak görülmekteydi (Elç 5:30, 1Pe 2:24).

O halde çarmıhın, Mesih'in Allah tarafından lanetlenmiş olduğu düşüncesini kavrayamayan bazı Yahudiler için tökezleme taşı olmasına şaşır-mamak gerekir. Fakat tam olarak Allah'ın planı buydu. Evet, Mesih laneti taşıdı, fakat bu O'nun değil, bizim lanetimizdi!

EK ÇALIŞMA: “Tüm insanlığın yaptığı kötülüklerin yükü Mesih’in üzerine yüklendi. Bizleri Yasa’nın lanetinden kurtarmak adına Yasa’yı çiğneyenlerle eşit tutuldu. Adem’den beri insanlığın işlediği günahlar O’nun kalbine yük oldu ve Tanrı’nın günaha duyduğu öfke, insanlığın tanrısızlığa doğru sürüklenmesi Mesih’in ruhunu karamsarlıkla doldurdu. Mesih tüm yaşamı boyunca günahkar insanlığa Tanrı’nın lütfunun müjdesini ve Baba’nın affedicisi sevgisini iletmıştır. En büyük günahkarları bile kurtarmak O’nun hedefi olmuştur. Fakat şimdi kendisi günahın korkunç yükü altında iken Tanrı’nın merhamet dolu yüzünü görememektedir. Bu O’nun, insanlığın asla anlayamayacağı kadar büyük bir acı çekmesine neden olur, zira Tanrı’nın varlığı bu saatte çekilmiştir. Bu O’nun duyduğu bedensel acıdan bile daha büyük bir acıdır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 744.

“Luther şimdi gerçeğin savunuculuğu görevine cesaretle başlıyordu. Sesi, samimi ve ciddi bir uyarı olarak kürsüden duyuldu. Günahın çirkin karakterini insanların önüne koyuyor, onlara insanın kendi çalışması ile günahın suçunu azaltmasının ya da cezasından kurtulmasının imkânsız olduğunu öğretiyordu. Günahkârı Allah’a yönelerek tövbe etmek ve Mesih’e iman haricinde hiçbir şey kurtaramazdı. Mesih’in lütfu satın alınamaz; karşılıksız bir armağandır. İnsanlara endüljansları satın almamalarını, bunun yerine çarmlıya gerilmiş olan Kurtarıcı’ya imanla bakmalarını öğütledi.”—*The Great Controversy*, S. 129.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bugün bile kendi inanılı topluluğumuzda kurtuluşun sadece imanla olduğunu, işlerimizin haricinde Allah’ın lütfunun Mesih aracılığıyla bizleri kurtardığını kabullenmekte güçlük çekenler mevcuttur. Bazılarının bu önemli gerçeği kabul etmelerindeki tereddüdün arkasında ne yatmaktadır?
- ❷ Pavlus işlerle kurtuluş hakkındaki teolojik hata konusunda çok sert konuşmuştu. Bu, bizlere iyi teolojinin önemi konusunda ne söylemelidir? İnanılı topluluğu olarak, eğer gerekirse bizler arasında yanlış şeyler öğretildiğinde neden şiddetle karşı durmalıyız?

ÖZET: Başlangıçtan sona dek Hıristiyan yaşamında, kurtuluşumuzun temeli sadece Mesih’e imanda yatmaktadır. İbrahim Allah’ın vaatlerine iman ettiğinden dolayı doğru sayıldığı için, aynı doğruluk armağanı bugün İbrahim’in imanını paylaşan herkes için geçerlidir. Hatalarımızdan dolayı cezalandırılmamızın tek nedeni, İsa’nın bizim yerimize ölmek suretiyle, günahlarımızın bedelini ödemiş olmasıdır.